

Andrei và Lời Lẽ Khiêm Nhã

Bài của Julie C. Donaldson

Dựa trên một câu chuyện có thật

“Em sẽ cố gắng hết sức, sống tốt hơn, cầu nguyện” (Children’s Songbook, 98).

Nikolai nói trong giờ ra chơi: “Bạn nghĩ là bạn tốt hơn người khác vì bạn không chửi thề sao?”

Andrei nói: “Điều đó không đúng.”

“Vậy tại sao bạn không nói một lời chửi thề xem sao? Chỉ một lời thôi mà? Nói một lời chửi thề không chết đâu. Mọi người khác cũng chửi thề mà.”

Andrei nhún vai. “Tôi không muốn đâu.”

Andrei biết rằng chửi thề là sai và làm cho Đức Thánh bỏ đi. Andrei muốn Đức Thánh Linh ở cùng với mình. Vì vậy, nó không chửi thề.

Andrei là học sinh mới ở trường, và cho đến nay, Nikolai là đứa bạn duy nhất trong lớp sáu của nó muốn làm bạn với nó. Nhưng Nikolai lại nhải với nó về việc chửi thề mỗi ngày. Và mỗi ngày Andrei càng thấy mệt mỏi hơn khi từ chối. Ngoài ra, Andrei sợ rằng Nikolai sẽ không

còn là bạn của nó nữa và như vậy thì nó thực sự cô đơn.

Sau giờ học, Nikolai nói: “Bạn chỉ cần nói một lời chửi thề. Sau đó, tôi sẽ để cho bạn yên.”

Cuối cùng Andrei cảm thấy quá mệt mỏi vì bị quấy rầy nên nó đã nói một lời chửi thề—một

lời cũng không *quá tệ*.

Nikolai gật đầu. “Tốt lắm, bây giờ bạn là người của chúng tôi rồi.”

Sau đó, những người bạn khác của Nikolai cũng nói chuyện với Andrei. Các bạn ấy ăn trưa với nó và chơi bóng bầu dục với nó trong

giờ ra chơi. Nhưng việc thuộc vào nhóm bạn bè của Nikolai là rất nguy hiểm. Andrei càng chơi với nhóm bạn đó thì nó càng nói chuyện và hành động giống như chúng. Và tất cả nhóm đều chửi thề. Rất nhiều. Chúng cười cợt và sỉ nhục nhau. Chúng nói những điều vô lễ về giáo viên của chúng. Chúng bực dọc và hành động khiếm nhã rất nhiều. Dần dần Andrei bắt đầu cảm thấy tức giận thường xuyên hơn và thấy càng có nhiều lý do hơn để chửi thề.

Một đêm nọ, khi Cha Mẹ đi vắng, Andrei và chị gái Katya của nó cãi lộn về việc phải xem chương trình truyền hình nào. Trước khi Andrei kịp nghĩ tới thì nó đã buộc miệng chửi thề.

Katya sửng sốt. “Chị sẽ mách Mẹ.”

Andrei chạy vào phòng ngủ của nó và đóng sầm cửa lại. Có điều gì không ổn với mọi người vậy? Tại sao họ làm cho nó luôn luôn bực dọc vậy? Khi cha mẹ nó trở về nhà, Andrei mở hé cửa ra và nghe Katya nói: “Mẹ ơi, Andrei chửi thề với con.”

“Cái Gì?” Mẹ có vẻ ngạc nhiên. “Andrei không bao giờ chửi thề đâu.”

Andrei đóng cửa lại và ngồi sụp xuống giường. Nó nghĩ về việc nó đã trở nên khác biệt như thế nào kể từ khi nó bắt đầu chửi thề. Đã lâu lắm rồi kể từ khi nó cảm nhận được Đức Thánh Linh.

Andrei quỳ xuống cạnh giường của mình và cầu nguyện. “Thưa Cha Thiên Thượng, con xin lỗi vì đã lỡ mồm và giận dữ. Con xin lỗi vì con đã bắt đầu chửi thề. Con sẽ sống tốt hơn.”

Trong khi Andrei cầu nguyện, nó đã có một cảm giác ấm áp trong lòng. Lần đầu tiên kể từ khi bắt đầu chửi thề, nó đã cảm thấy thực sự vui. Nó biết Thượng Đế yêu thương nó, và nó có thể cảm nhận được Đức Thánh Linh. Nó cảm thấy được tha thứ và biết là nó có thể thay đổi và trở thành người tốt hơn.

Sau khi cầu nguyện, nó đã nói với Mẹ nó sự thật và xin lỗi Katya. Sau đó, Andrei cảm thấy vui hơn. Thật là vui khi biết hối cải.

Ngày hôm sau ở trường, Andrei không ăn trưa với nhóm của Nikolai. Thay vì thế, nó ngồi bên cạnh một số bạn mà nó không biết. Sẽ phải mất nhiều thời gian, nhưng Andrei biết là nó phải tìm bạn bè tốt, vui vẻ và không chửi thề. Cũng giống như nó vậy. ■

Tác giả hiện sống ở Utah, Hoa Kỳ.

CẦU CHỌN ĐIỀU ĐÚNG

“Tôi sẽ dùng danh của Cha Thiên Thượng và Chúa Giê Su Kỵ Tô một cách tôn kính. Tôi sẽ không chửi thề hay dùng những lời lẽ thô lỗ” (Các Tiêu Chuẩn Phúc Âm của Tôi).

Trên một mặt của một tờ giấy, hãy viết hoặc vẽ về những lời nói lẽ phép làm cho các em cảm thấy như thế nào.

Ở trên mặt kia, viết hoặc vẽ về những lời lẽ khiếm nhã làm cho các em cảm thấy như thế nào.

Đọc Lê Vi Ký 19:12. Tại sao là điều quan trọng để dùng danh của Cha Thiên Thượng và Chúa Giê Su Kỵ Tô một cách tôn kính?

Hỏi cha mẹ hoặc người lãnh đạo tại sao chúng ta nên dùng lời lẽ lẽ phép và điều này đã ban phước cho họ như thế nào.

Tôi tự thử thách mình phải . . .

